

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **R. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Komenského 241, 500 02 Hradec Králové proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2013, č.j. OAM-375/ZA-ZA06-K01-2012, k žádosti žalobce o ustanovení zástupce, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci Mgr. Jaroslavu Čapkovi s e p ř i z n á v á odměna v částce 24.684,-- Kč, která bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30-ti dnů od doručení rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce dne 28. 12. 2012 opakovaně požádal Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. První žádost uplatněnou dne 15. 6. 2012 vzal neuváženě zpět z důvodu konfliktů v pobytovém středisku. Následně pochopil, že své problémy musí řešit, a proto uplatnil žádost druhou. Potvrdil, že důvody se shodují s těmi, pro které do azylového řízení vstoupil poprvé. Uvedl, že je státním občanem R. S., muslimské národnosti, vyznává islám a nikdy nebyl členem žádné politické strany či politického hnutí. Absolvoval základní vojenskou službu, má neukončené středoškolské vzdělání a pokud mu byla dána možnost, živil se příležitostnými pracemi. V roce 2010 navštívil příbuznou ve Švédsku a na jaře roku 2012 další příbuznou v Makedonii. Ze S. odešel dne 5. 6. 2012 a to pro problémy pramenící z jeho náboženského vyznání, kvůli barvě pleti, neboť v Srbsku panuje nacionalismus a žalobce nebyl schopen sehnat si stálé zaměstnání. Navíc kvůli jeho národnosti a barvě pleti byl opakovaně napadán. K výraznému konfliktu došlo v červnu 2008 a spočíval v napadení žalobce šesti muži. Jednalo se o muže náležející do tvrdého jádra fanoušků fotbalového klubu Partizán. Problém přesto skončil žalobcovým odsouzením k podmíněčnému trestu s nástupem na protialkoholickou léčbu, ačkoli je muslim a alkohol nepožívá. Pod nátlakem se vzdal práva odvolání v důsledku čehož se ještě více snížila jeho šance být zaměstnán. Pokud by se do země vrátil, musel by zaplatit pokutu (náklady soudního řízení) za porušení režimu protialkoholní léčby. Dále byl v průběhu let 2005 opakovaně odsuzován za různá provinění, naposledy bylo proti žalobci v letech 2009 až 2011 vedeno trestní stíhání za údajný prodej hraček, řízení posléze skončilo zprošťujícím rozsudkem. Po celou dobu, ač evidován u úřadu práce, tak opět nemohl nalézt zaměstnání. Problémy mu způsobuje rovněž jeho jméno a příjmení, kdy R. má vztah ke Kosovu a N. je jméno turecké, přestože žalobce nemá vztah ani k jedné zemi. Navíc v Srbsku stoupá napětí mezi muslimy a současnou srbskou vládou a z uvedených důvodů žalobce považuje svůj návrat za vyloučený. Žalovaný vyhodnotil přednesené informace na pozadí zpráv mapujících situaci v S., které k případu shromáždil z objektivních informačních zdrojů a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil.

Žalobce zareagoval včasnou žalobou, v níž namítal pochybení správního orgánu spočívající v nesprávném vyhodnocení žalobcových důvodů a v důsledku tohoto rovněž nesprávné aplikace především ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil své muslimské vyznání a barvu pleti připomínající příslušnost k romskému etniku. Zopakoval své absurdní odsouzení po konfliktu s fotbalovými fanoušky, kdy je nelogické, aby sám žalobce napadl šest mužů, jehož výsledek lze mít za zcela jasnou diskriminaci žalobce z důvodů jeho muslimské víry a vzezření. Připomněl, že na úřadu práce byl evidován po dobu 18 let a bezúspěšně. Pokud kdy sehnal zaměstnání, jednalo se o zaměstnání příležitostné a z aktivity žalobce. V případě návratu se obává odsouzení z důvodu opuštění země a porušení léčebného programu v důsledku předchozího odsouzení. Poukázal na fakt, že byl nucen bydlet se svoji matkou bez toho, aniž by se mu dostalo ze strany státu nějaké podpory.

Z popsaných důvodů považoval za naplněnou rovněž podmínku § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

V doplnění žaloby provedené dne 3. července 2012 zdůraznil povrchní posuzování jeho případu, kdy si správní orgán neobstaral řádné informace o žalobcových problémech v S.. Doložil pět soudních rozhodnutí vztahujících se k jeho osobě, konkrétně rozsudek v již zmiňovaném případě napadení šesti fotbalových fanoušků, proces započatý v roce 2005, kdy byl žalobce obviněn za údajný prodej pirátských CD a DVD disků, který skončil zproštěním obvinění v prosinci 2012. Dále byl žalobce od listopadu 2009 do června 2011 stíhán pro údajný prodej hraček a byl opět zproštěn. Po dobu těchto řízení mu nebyl úřad práce ochoten přidělit žádnou práci a stejně tak žalobce jako osobu stíhanou nikdo nezaměstnal. Navíc žalobci byly obsílky doručovány na původní adresu, na které se již léta nezdržoval, ačkoli o dané změně státní orgány informoval. Přesto byl opakovaně zadržován a umístěn do vazby z důvodu nepřebírání zásilek. V listopadu 2009 byl obviněn z nelegálního prodeje čepic, byl potrestán pokutou a třemi dny vězení. A to přesto, že v daných dnech léčil svého vážně nemocného bratra. Dále byl 8. prosince 2009 zadržen policií za to, že se prokázal toliko fotokopii starého občanského průkazu, neboť nový průkaz mu měl být vystaven 9. prosince 2009. Přesto byl žalobce potrestán pokutou. Popsanými případy dokladoval cílenou diskriminaci své osoby, když v řadě případů se objevuje stejné jméno vyšetřujícího policisty a několika úřednic. S ohledem na popsané problémy nelze vyloučit v případě návratu opakování problémů. Požadoval proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobu písemným vyjádření ze dne 13. 6. 2013, shrnul námítky v žalobě uvedené, stejně tak jako v jejím doplnění prostřednictvím advokáta a konstatoval, že žalobcem vytýkaných pochybení se nedopustil. Průběh a rozsah správního řízení byl podmíněn skutečnostmi uvedenými žalobcem, tedy tvrzenými důvody obav, pro které S. opustil a obav z návratu. Informace k případu shromážděné zjišťoval správní orgán odpovědně a ty pak poskytují dostatečný podklad pro závěr o reálném a bezpečném návratu žalobce do země, jak bylo podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Žalobce za hlavní důvod, který jej vedl k odchodu ze země a uplatnění žádosti, označil diskriminaci menšin v S., za svou osobu konkrétně diskriminaci muslimské národnosti. Dle žalobce proto nemohl nalézt stálé zaměstnání, neměl nárok na sociální dávky a byl nespravedlivě odsouzen po napadení fanoušky fotbalového družstva. Správní orgán potvrdil, že z obsahu jím shromážděných informací, konkrétně ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Srbsku za rok 2011, vyplývá, že diskriminace menšin je řazena mezi nejzávažnější problémy v oblasti lidských práv. Současně se však ve zprávě konstatuje, že vláda podnikla určité kroky pro potírání násilí páchaném na menšinách a této problematice dlouhodobě věnuje zvýšenou pozornost. Postavení osob muslimské národnosti a islámského vyznání žijících v Bělehradě se nijak neliší od postavení jiných národnostních (etnických) skupin. Zdůraznil, že žalobce si na jím tvrzené diskriminační jednání vůči své osobě nikdy nestěžoval a stejně tak nevyužil případnou pomoc řady nevládních organizací působících v zemi. Otázky trestního stíhání a řízení nelze považovat za pronásledování žalobce z azylověrelevantních důvodů, stejně tak případné problémy, které dává žalobce do souvislosti s porušením

podmínek protialkoholní léčby. Správní orgán rovněž neshledal naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, když dle Informace MZV ČR č. j. 123563/2012-LPTP ze dne 11. prosince 2012 nejsou neúspěšní žadatelé po návratu do Srbska vystaveni postihům ze strany státních orgánů či jinak znevýhodňováni. Zdůraznil, že žalobce byl s použitými informacemi seznámen a připustil, že jsou sice pravdivé, nicméně situace se v S. zlepšuje velmi pomalu. Případnou legalizaci pobytu může žalobce realizovat v souladu se zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Rozhodnutí bylo dle přesvědčení správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, obavy žalobkyně neshledal opodstatněnými a trval na zamítnutí žaloby.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran a kvalifikovaného tlumočnicka. Žalobce trval na svém postoji v tom směru, že v Srbsku panuje neonacionalismus, za jehož představitele žalobce považuje i současného prezidenta a místopředsedu vlády. Odkázal na jím předložené informace získané z novin či internetu, jejichž obsah byl stručně tlumočen při jednání soudu a žalobce s takovýmto způsobem provedení důkazu obsahem listin vyslovil souhlas.

Připomněl, že správní orgán odkazoval na zprávy o nediskriminaci Romů, zatímco jím předložené informace hovoří v jiném duchu. V této souvislosti znovu připomněl, že jeden ze skupiny fotbalových fanoušků, kteří žalobce napadli (ačkoli výsledkem soudního sporu byl závěr opačný), patří k neonacionalistům, působí negativně při různých sportovních utkáních a je fyzicky velmi dobře vybaven. Při jednání krajský soud provedl důkaz obsahem kopií pěti soudních rozhodnutí, jejichž obsah je zachycen v prvním odstavci. Na původním požadavku přeložit rozhodnutí do jazyka českého žalobce netrval, když za dostatečné provedení důkazu považoval přečtení jejich obsahu zaznamenané v replice žalobce ze dne 3. července 2013.

Žalovaný připomněl, že možnost ochrany je v S. dostupná a to jak ze strany státních orgánů, tak i prostřednictvím nevládních organizací. Žalobce objektivně dané možnosti nevyužil, přičemž ochrana formou azylu poskytnutá cizím státem je poslední a výjimečnou možností ochrany pro případ, že veškeré mechanismy ochrany v zemi původu selžou. Taková situace však v případě žalobce prokázána nebyla. Obě strany setrvaly na svých procesních postojích.

V přezkumném řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti: žalobce přicestoval na území České republiky v červnu 2012, vzápětí požádal o mezinárodní ochranu, žádost vzal neuváženě zpět, a proto v prosinci 2012 uplatnil žádost opakovaně. Krajský soud v prvním odstavci svého rozhodnutí vypsál podstatné informace vztahující se k osobě žalobce, a proto na výše uvedené odkazuje. Lze shrnout, že žalobce S. opustil z důvodů diskriminace náboženských menšin, sám vyznává islám. K tomu zdůraznil svoji tmavší barvu pleti a vzhled, v důsledku kterého mohl být považován za Róma. Jeho jméno a příjmení zase asociovalo vztah ke K. či T.. Tvrdil, že jím uvedené skutečnosti měly za následek diskriminaci jeho osoby. Tu spatřoval v nemožnosti nalézt řádné uplatnění na trhu práce a stejně tak v šikanózním jednání státních orgánů (policie, prokuratury i soudu), což dovozoval předloženými rozhodnutími soudu. Připustil, že převážná část obsahu informací, o které správní orgán opřel své rozhodnutí, má pravdivý obsah, nicméně změny v přístupu a ochraně menšin se dějí příliš pomalu a v čele Srbska stojí představitelé neonacionalismu.

Pro rozhodnutí ve věci obstaral správní orgán tyto důkazy, resp. podkladové zprávy: poměrně podrobná a cíleně zaměřená Informace MZV č. j. 123563/2012-LPTP ze dne 11. prosince 2012 reagující na politickou situaci po nástupu prezidenta Nikoliče v červnu 2012, na postavení národnostních (etnických) menšin, na postavení osob muslimské národnosti a islámského vyznání a jejich přístup ke vzdělání, zdravotní péči, zaměstnání a sociálnímu systému; informace dává rovněž odpověď na možnost vyhledat pomoc u kompetentních orgánů, zabývá se působením nevládních organizací a situací neúspěšných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany po návratu do Srbska, Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Srbsku za rok 2011 ze dne 24. května 2012, Informaci MV Velké Británie týkající se směrnice pro posuzování žádostí o azyl z 1. září 2008, Výroční zprávu Human Rights Watch za rok 2011 a za leden 2012 včetně informací obsažených v databázi ČTK .

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán se případem žalobce podrobně a navíc opakovaně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami a žalobcem napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Správní orgán nepopíral a ostatně ani nemohl, neboť daná fakta jsou součástí informací o zemi původu, že diskriminace menšin je v S. trvajícím problémem, kterému se ovšem odpovídající státní orgány věnují a snaží se negativní dopady řešit. Lze jistě souhlasit s námitkou žalobce, který snahu po řešení nespороval, nicméně poukázal na přílišnou délku snahy o tento „ozdravný proces“. Zpráva MZV popisuje povolební situaci od června 2012 jako stabilní a to i přes relativně špatnou ekonomickou situaci (**rostoucí nezaměstnanost, ekonomický propad, nízká kupní síla obyvatelstva apod.**), kdy jedna ze základních priorit předchozí vlády, integrace země do Evropské unie, se stala prioritou i vlády současné. Zpráva uvádí, že problematice národnostních menšin je dlouhodobě věnována zvýšená pozornost, legislativní a institucionální rámec je nezvykle silný, s implementací zákonů v praxi je to o něco horší. Problematikou menšin se zabývá Kancelář pro lidská a menšinová práva a Kancelář pro spolupráci s církvemi a náboženskými komunitami. Dále zpráva konstatuje, že postavení osob muslimské národnosti a islámského vyznání se v současnosti legislativně nijak neliší od postavení jiných národnostních (etnických menšin). Je připomenuto, že muslimská menšina na rozdíl od b. m. nedokáže vytěžit z aktuální legislativy. B. m. má silnou národnostní radu financovanou ze srbské státní pokladny a rovněž i politické strany a s ohledem na popsanou situaci se považuje za zástupce všech příslušníků bosňácké a muslimské národnosti. Zpráva rovněž nezaznamenává odlišný přístup osob muslimské národnosti a islámského vyznání oproti jiným menšinám ke vzdělání, zdravotní péči či do sociálního systému země. Odlišnosti sice v jednotlivých regionech panují, nicméně jsou závislé od té které ekonomické situace jednotlivých částí Srbska. Ta činí zdravotnictví hůře dostupné pro ekonomicky slabší obyvatelstvo, úplatky a klientelismus umožňují zneužívání sociálního systému. Zpráva potvrdila aktivity Bosňácké národnostní rady na stálé poukazování **na diskriminaci** Bosňáků (a tím i Muslimů) **v oblasti zaměstnávání ve státní správě**. Konkrétní negativní poznatky u konkrétních zaměstnavatelů zpráva neměla k dispozici. Útoky či jiné incidenty vůči příslušníkům národnostních menšin, konkrétně menšiny muslimské, jsou ojedinělé a nepřipouští se, že by mohly být motivovány i etnicky. Obvykle se jedná o střety sportovních fanoušků, kdy lokální média či menšinové organizace i bezvýznamnější událost mnohdy podbarvují etnicky. Zpráva rovněž potvrdila možnost srbských občanů dovolat se pomoci u orgánů činných v trestním řízení a od roku 2007 se lze obrátit též na ombudsmana a ochránce práv menšin (ve Vojvodině od roku 2002). Ze statistik se podává, že možnosti dovolat se ochrany u ombudsmana využívá čím dál více lidí. V S. dále působí stovky nevládních organizací jejichž činnost zasahuje rovněž do ochrany menšinových práv a svobod. Zastupitelský úřad neměl žádné konkrétní poznatky o postihům namířeným vůči navrátilcům se neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany.

Argumentace žalobce mající dokladovat jeho diskriminaci z důvodu příslušnosti k národnosti menšině spočívající v tvrzení o záměrném šikanózním jednání orgánů činných v trestním řízení vůči osobě žalobce (stíhání za údajný prodej hraček – zproštění, dále prodej čepic bez potřebného povolení – pokuta a tři dny vězení, pokuta za kopii starého občanského průkazu, stíhání za údajný prodej pirátských CD a DVD – po sedmi letech zproštění obvinění a konečně trest za napadení několika fotbalových fanoušků) krajský soud neshledal opodstatněnou. Žalobce prezentoval své potíže spočívající v nemožnosti zajistit si stále zaměstnání jako systematickou diskriminaci národnostních menšiny, v důsledku čehož neměl nárok na žádnou finanční pomoc se sociálního systému. Kromě zmíněné diskriminace pracovní z důvodu národnosti ještě tvrdil diskriminaci orgánů činných v trestním řízení. Jím popsané „procesy“ a následně uložené tresty či zprošťující rozhodnutí byly plně v kompetenci srbských policejních a justičních orgánů.

Krajský soud neuvěřil konstrukci žalobce o systematické šikaně jeho osoby ze strany policie či orgánů justice. Z lidského hlediska je pochopitelné, že při nedostatku pracovních příležitostí se občané snaží zajistit si zdroj obživy cestami různými jako např. i nelegálním prodejem CD a DVD, hraček, čepic apod., jak zmínil žalobce a jak se v časových periodách objevuje stejně tak i v České republice. Pokud byl žalobce ve dvou případech zproštěn obvinění, pak je zjevné, že orgány činné v trestním řízení pracovaly nezaujatě vedeny snahou dobrat se pravdy. Otázku napadení fanoušků fotbalového klubu, ačkoli situace se událo dle žalobce opačně, mohl a měl řešit prostřednictvím řádných opravných prostředků či vyhledat pomoc nevládních organizací event. si stěžovat ombudsmanovi. Žalobce žádnou z daných možností nevyužil a u vědomí toho, že je povinen podrobovat se protialkoholní léčbě pod pohrůzkou pokuty, zemi opustil. Ze zprávy MZV České republiky, kterou správní orgán cíleně opatřil jako podklad pro své rozhodnutí, nicméně jasně vyplývá možnost domáhat se ochrany jak u orgánů státu včetně ombudsmana, tak rovněž u řady nevládních organizací. Z obsahu této cíleně zaměřené zprávy v kontextu se zprávami dalšími je zjevné, že problematika národnostních a etnických menšin je v Srbsku diskutována a představitelé státní moci systematicky pracují na jejím vylepšení. Je tedy zřejmé, že tvrzení žalobce o diskriminaci národnostních menšin má určitý reálný základ, nicméně nejedná se o cílenou a státem proklamovanou politiku, právě naopak (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57). Pomalé tempo zlepšující se situace žalobcem zmiňované nepostačuje s ohledem na charakter problémů pro závěr o cílené a systematické diskriminaci národnostních menšin ze strany státních orgánů či soukromých osob, která by nebyla kompetentními orgány řešena a navíc země disponuje systémem ochrany těch, kteří by se do případných problémů dostali. Je pochopitelné, že ochrana bude adekvátní stupni ekonomického a společenskopolitického vývoje S., kdy lze jistě natrefit na řadu nešvarů v podobě protekce, úplatků, nicméně je neoddiskutovatelné, že země proti diskriminačním projevům v rámci svých možností bojuje. Proto krajský soud nemohly přesvědčit zprávy doložené žalobcem, jimiž soud provedl důkaz při jednání. V zásadě jejich obsah potvrzuje informace shromážděné správním orgánem z oficiálních a objektivních informačních zdrojů. Každá společnost prochází postupnými vývojovými etapami, v nichž si řeší postoje k národnostním menšinám či

osobám jiné sexuální orientace. Nejinak tomu bylo i v České republice a nyní po své cestě za vstřícnější a otevřenější společností kráčí Srbsko a to se všemi dílčími úspěchy i neúspěchy, který takovýto proces v sobě zahrnuje. Zprávy o zemi nicméně potvrzují možnost domáhat se ochrany, a tak lze dle ustálené soudní judikatury k otázce možnosti využít nejprve pomoci kompetentních orgánů své země, je-li tato možnost dostupná, lze odkázat na rozhodnutí Nejvyšší správní soud v Brně dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54 NSS: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* Za takto objasněné situace se proto nelze úspěšně domáhat poskytnutí mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu.

Krajský soud dále nebude popisovat postřehy již vyřčené a napsané, neboť se plně ztotožňuje se závěry rozhodnutí žalovaného včetně jeho odůvodnění. V daném případě si tak v ostatním dovoluje odkázat na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobce a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Žalobce ke své osobě zmínil toliko kožní onemocnění, pro které se neléčí a neužívá žádné léky. V S. žil ve společné domácnosti s matkou, která mu vypomáhal ze svého důchodu a samotný žalobce přispíval příležitostným přivýdělkem. S ohledem na nezaměstnanost, ekonomický propad, nízkou kupní sílu obyvatelstva, jak plyne z informací o zemi, je zjevné, že s ekonomickými problémy se potýká v S. řada jeho obyvatel. Další informace, které by přiměly správní orgán dále zkoumat případné naplnění podmínek tzv. humanitárního azylu žalobce neuvedl. Za splnění výše popsanych předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud

zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok. Závěr žalovaného je tak plně v souladu s rozhodovací činností NSS, kdy lze odkázat např. na jeho rozhodnutí sp. zn. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání

manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Důvody a úvahy, kterými byl správní orgán při rozhodování o neudělení této formy mezinárodní ochrany veden pak jasně vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Samotný návrat žalobce jako neúspěšného žadatele o udělení mezinárodní ochrany žádné nebezpečí nepředstavuje, jak se ostatně podává v Informaci MZV ČR č. j. 123563/2012-LPTP ze dne 11. prosince 2012 a v případě jeho návratu nelze dovodit, že by tím došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Pokud žalobce poukazuje na problém spočívající v porušení soudem nařízené protialkoholní léčby, pak rozhodnutí opustit S. bylo volbou samotného žalobce a musel si být vědom rovněž následků pramenících z nerespektování rozhodnutí soudu. Bylo by nadbytečné opisovat zjištění žalovaného shrnutá k této otázce na straně desáté a jedenácté přezkoumávaného rozhodnutí. Krajský soud se s popisem podkladů a vyhodnocením situace ztotožnil, a proto na odůvodnění žalovaného i v této části rozhodnutí plně odkazuje. Ze všech důvodů takto stručně shrnutých lze usoudit, že vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána (§ 14a odst. 2 zákona o azylu).

Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné z pochybení správního orgánu žalobou mu vytýkaná. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Soudem ustanovený advokát požadoval odměnu za šest úkonů právní služby a s tím související 6krát paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony účtované v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif: a) převzetí a příprava zastoupení; b) 16. 4. 2013 a 3. 7. 2013 konzultace s klientem, c) dne 24. 4. 2013 doplnění žaloby), d) stanovisko žalobce s datem 3. 7. 2013 k vyjádření žalovaného a doložení nových důkazů e) účast na jednání soudu dne 18. 9. 2013. Krajský soud proto přiznal odměnu za šest úkonů právní služby ve výši 18.600,-Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 1.800,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 20.400,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 4.284,-Kč na výsledných 24.684,-Kč. Odměna bude

vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. září 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně